

# Pracovní list – Předpověď

1.

## I takový může být Štědrý den Emil Cina

Na Štědrý den jsme s manželkou vstali brzy ráno. Žena hned spustila, co všechno musí připravit, a já nechápu, co po mně vlastně chce. Jen slyším samé, ty jdi tam a já jdu sem. Vánoční stromek už stojí uprostřed místnosti a čeká, až ho ustrojíme. Nevíme, kde nám hlava stojí, když vtom slyšíme zvonek u dveří. Jdu se podívat, docela zvědavý, kdo to k nám může tak brzy ráno jít. A koho nevidím? Kamarád Zdeněk, kterého znám už několik let, mi hned u dveří vysvětluje: „Ahoj Emile. Nic mi nejede z Prahy do Manětína, doma mě už čekají.“ Trochu jsem zapochyboval, nějak se mi tomu nechtělo věřit, vždyť autobusy a vlaky jezdí i dnes, ale přesto mu nemůžu odříct, protože mně taky nejednou pomohl. Proto povídám: „Tak jedeme.“ Jak to žena uslyšela, hned jsem z jejího pohledu poznal, že se jí to nelíbí. Kamarád ještě dodal: „Benzín ti zaplatím, potřebuju tam být co nejdříve.“

-----

2.

Sedli jsme do auta, cestou ještě vzali benzín a vydali se na cestu. Slunce svítilo, ani nebyla zima a hlavně silnice byly bez aut, protože každý slušný člověk je v takovouto dobu doma. Ale jelo se nám krásně. Nakonec jsme dorazili k němu domů, jeho matka byla šťastná. Když ho uviděla, hned nás pobídla: „Pojďte si sednout ke stolu,“ a už nám nosila jedno jídlo za druhým. Když jsme dojedli, bavili jsme se o všem možném. Najednou jsem se podíval z okna ven a uviděl, jak padá hustý sníh. Trochu jsem se lekl a pomyslel jsem si, jak se dostanu zpátky do Prahy? Nakonec ze mě vypadlo: „Já už musím jet.“

### 3.

Jen co jsem ujel pár kilometrů, přehřála se moje škodovka na sto stupňů. Rychle jsem zastavil, otevřel kapotu a dívám se, jak z chladiče stoupá pára. Prohlížím motor a najednou si všimnu, že mám prasklou pryžovku. Prohledal jsem celé auto, ale náhradní gumičku jsem nenašel. Měl jsem na sebe vztek, protože mi došlo, že ji mám doma. Jen jsem se díval, jak padá sníh a pomalu se začíná stmívat. Nemohl jsem nic dělat, a tak jsem se vydal pěšky na nedalekou benzinku, kde snad hadičku budu moct koupit.

-----

### 4.

Jdu a jdu a najednou vidím, i když ne moc dobře, protože hustě sněžilo, že nedaleko mě stojí auto. Došel jsem k němu a spatřím Roma se dvěma dcerkami. Děvčátka se, když mě uviděla, lekla, protože všechno kolem bylo bílé, jen já tmavý. Pozdravil jsem toho muže a hned jsem mu vysvětlil, co se mi stalo s autem. Nabídl se: „Já se podívám, možná že tu hadičku mám.“ I on měl stopětku jako já, jen trochu omláčenou. Zeptal jsem se: „Kolik jsem dlužen?“ Odpověděl mi: „Došel nám benzín, jsme pozvaní k tetě na večeři, a nemáme peníze.“ Podíval jsem se na jeho dcery a najednou mi jich bylo líto, protože mi došlo, že nemají matku. Říkám jen: „Počkejte.“

-----

### 5.

Utíkal jsem ke svému autu, rychle jsem vyměnil gumičku, vodu jsem sehnal, už ani nevím kde, a za chvíli jsem byl zase zpátky u nich. Přivázal jsem lano k jejich autu a odtáhl je k pumpě. Tam jsem jim koupil benzín (nebudu říkat za kolik, protože žena by se hádala). Kamarádova máma mi dala plnou tašku cukroví a nějaké čokolády, tak jsem to všechno vzal a dal děvčátkům. Z auta jsem se potěšeně díval, jak mají pusinky umazané od čokolády. Vystoupil jsem a jedna z dívenek jde rovnou ke mně a něco drží v dlani. Otevřela ji, podává mi oříšek a špitne: „Nate.“ Poděkoval jsem jí za něj a vidím, jak oběma jiskří očička a smějí se na mě. Ještě jsem se chtěl rozloučit s jejich tátou, ale ten se ode mě odvrátil. Přišel jsem blíž a vidím, že mu po tváři stékají slzy. Popřál jsem mu: „Hezké Vánoce,“ a odjel jsem pryč.

-----

### 6.

Dorazil jsem domů, žena byla uražená, já jsem nic neříkal. Jen jsem se díval na vánoční stromek, jak září, a ten večer mi bylo milo u srdce.

Tabulka předpovědí:

Část textu	Jak se bude podle vás příběh vyvíjet? Piště celými větami.	Co se v této části skutečně odehrálo. Piště celými větami.
1.		
2.		
3.		
4.		
5.		
6.		

Pointa skutečného příběhu:

Vlastní hodnocení / recenze skutečného příběhu: